

Prinese ženin, ves plašan,
 ji listje rdeče in rumeno,
 iz vej jesenskih je nabran
 šopek za ljubo ženo.

A barve znanih ji dreves
 so skrite v tem buketu,
 to pa ji dražje je prav res
 od vseh darov na svetu.

Jesen dvojici mladi dé,
 naj se za čas ne meni,
 saj od pomladne sreče te
 je daleč do jeseni.

NIL GILEVIČ (rojen 1931)

* * *

Noč.

Tišina.

Na ulici nikogar ni.

Stojim, poslušam — tu v bližini

utrga zrelo jabolko se z veje,

ob trhel panj udari med potjó

in glúho, mēhko se v prepad spusti.

odpravim se v senik — postalo je hladneje —

in dolgo, dolgo, dokler ne zaspim,

udarce zrelih sadežev lovim v uho.

A zgodaj zjutraj

jih deklica bo nasmejana —

vsa v pegicah,

s škrbinico,

in malce še zaspana, pobrala v košek

in vzela bo najlepše in najboljše,

umito v rosi in rumeno,

otrla ga (da jabolko, kot povoščeno,

kar zahrešči) in s tekom ga hrustáje

pridelek zreli bo domov odnesla.

Mojo nespečnost bo domov odnesla.

* * *